

עין משפט
נר מצוה

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ט.

א [גם שנת ערבני 1. ע"ש
מנחות ק. מדות פ"ד מ"ו,
ב [שנת 2. ע"ש, א שנה
ל ספרדני ק. 7. שנה ל;
א [מלכים 6. 1. ב' במ"א
למלך ובקשה, 1) ו"ע
מוספות שנת 5. ד"ה מלל
ומס' מנחות ק. ד"ה ללא
ובערכו 1. ד"ה כגון.

מוסרין לישא ערב הרגל. כלומר מותר
יומי לא חשיב מערב שמחה בשמחה: **עיקר עירחא.** דנישואין זיוס ראשון דנישואין: **לחד יומא לא משהו אינשי.** כלומר כיון שאינו יכול
להתחיל אלא בערב הרגל אין מומתנין
יומי שמחה להכא ולהכא לחנוכה הבית ולרגל: **ודלמא מיעבר לא נערינן.** נישואין עד הרגל כי היכי דלא נטר שלמה אכל אי מתרמי
ליה עביד: **אי הכי.** דהיכא דאי
איכרי ליה עביד איבעי ליה לשיורי
בזנין עד הרגל כי היכי דליתרמי
ליה חנוכה הבית צרגל: **אמה בליא**
עורב. הגג כלה ומקצר למעלה
עד כלמה ומחפין אותו סס צברול
ובמסמרים כדי שלא ישוב העורבים
עליו וכו' **לא חשיב כניין: ודלמא**
אמה בליא עורב נמי לורך בנין הוא.
לכחי לא שמייה. אלא כל היכא
לחיתרמי ליה לנישואין צרגל לא
ידעינן מנלן דלא עבדינן: **שמע מינה**
הני לחוד. דלא מני למועבד ליה
זיחד אפילו מתרמי: **לא עשו ישראל**
יוס כפורים. לפי שצבעה ימים
שלפני סוכות כל יום עשו שמחה
ומשתה דכתבי ועשו שלמה צעת הייא
את החג צבעה ימים וצבעה ימים
לרבעה עשר יום: **וקרבן יחיד.** של
שלימים: **לדיסור סקילה.** דחמור
מכרת: **וקרבן זכור.** דמה שהיו
מקרינין זימי חנוכה הבית קרבן זכור
הוא: **הפס.** צמטקן דגבזה הו
קרבנות: **הכא.** צמכות הבית
הדיוט משתה: **הכא נמי ליעבדו.**
קרבנות מיכל לא ילכלו: **זיוס**
הצניעו. ומשמע לן יום 1 היינו
צבת: **דלמא צניעו לקרבנות.** שס
הקריב נשיא שטי צערב צבת מקריב
נשיא צניעו צלח צבת ומאי
צניעו צניעו לקרבן נשיא: **זיוס**
עשתי עשר יום. האי צו יתירא
משמע מה יום לרוץ שאין צו הפסק
אף כולו 11 יום יום לרוץ לליכא הפסק
זימתיים אפילו צבת: **דלמא ימים**
הראויין. למשתה עביד משתה
לאפקוי יום הכפורים: **גמר יום יום**
מהפס. מנשיאים למשקן דגמרינן
מתרי קראי דהוו רלופיס אפילו
צבת אף משתה דחנוכה הבית הוו
י"ד רלופיס ואפילו צניה[ן]: **זין כ"ד**
רננות. כתיבי צפרשה 10 זין כ"ד
ומתנה ומפלה ובקשה 11 פרשה
נדריים. מסכת נדריס: **זיוס**
השמיני. של חג היינו צעטריס
ושמיס: **וכתיבי וזיוס עשרים ושלושה.**
אלמא דצעטריס ושמיס וצעטריס
ושלושה איפטרבו מיניה: **לא זורה.**
כלומר כתמיס: **פלא מעגל רגלך.**
כלומר שקול מנות ועיין צפן אלו
מזה גדולה ועשה הגדולה: **וכתיבי**
ארה חיים פן פלגו. דמשמע כל מזה
שתכח לנדך עשה אותה זין גדולה זין
קטנה ואל מתי קטנה מפני הגדולה:
מזה שאפשר לעשותה ע"י אחריס.
תפלס פלס מעגל רגלך שתעשה
אתה הגדולה ותצריך עשו קטנה:
ובצלו

תורה אור השלם

1. ויעש שלמה צבת
הדיא את התקן וכל
ישראל עמו קהל גדול
מלבוא חמת עד נהל
מצריע לפני ה' אלהיו
שבעת ימים ושבעת
ימים ארבעה עשר יום
מליכא א ח סה
2. ויהי המקריב ביום
הראשון את קרבנו
השניון בן עמינדב למטה
יהודה: כבוד ז יב
3. ביום השביעי נשיא
לבני אפרים אלשימע בן
עמינחה: כבוד ז יח
4. ביום שמיני עשר יום
נשיא לבני אשר פגמאל
בן עקב: כבוד ז עב
5. ביום שנים עשר יום
נשיא לבני נפתלי אהרע
בן עקב: כבוד ז עז
6. ביום השמיני שלח
את הקבץ ויברכו את
המלך וילכו לאהליהם
שמחים וטובי לב על כל
השובה אשר עשה ה'
לקרבן עבדו ולישראל
עמו: מליכא א ח סו
7. שאו שערים ראשיכם
והנשאו פתי עולם
ויבואו מלך התקבול:
תהלים כו ז
8. ? אלהים אל תשב
פני משיחך ויזכה
לחסדי דוד עבדך:
- דברי הימים ב ו מב
9. וביום עשרים ושלשה
לחדש השביעי שלח את
העם לאהליהם שמחים
וטובי לב על השובה
אשר עשה ה' לקרבן
ול ישראל ולישראל
עמו: דברי הימים ב ז י
10. פלס מעגל רגלך
וכל דרכיך יבנה:
11. ארח חיים פן תפלט
נעו מעגלתיך לא תדע:
משלי ה ו

הגהות הב"ח

א) גמ' צמחה כלה עורב.
ג' לן לון חלוי ומיענת
העורבי אלה טמנז דמקלא
רשון לא היה נרין בלמא
עורב ע"ש והטוס' צפן
ר' עקיבא כחו זמוחה כפין
שהיה צמקסו ראשון כלה
עורב:

גליון הש"ס

גמ' דקדושתו קדושת
עולם. עיין שבעות דף ק
ע"כ מוס' ד"ה קדושתו:

איבעי ליה למינמר עד החג.
כדי שלא יצטעלו ישראל
ממלכתן כל כך: **איבעי ליה**
לשיורי באמה בלייא עורב. שלא
היה לורך הצנין כ"כ ואע"פ שהיו
מהצנין כדי שלא יצילו הטומאה אין
זה לורך כל כך וגם צבעה הצנין
צומן שלא היה השכינה שורה צו
לא היה לורך 11:

כאן
ושבעת ימים ארבעה עשר יום ואם איתא דמעריבין שמחה באיבעי ליה
למינמר עד החג ומיעבד שבעה להכא ולהכא ודלמא מינמר לא נשרינן
והיכא דאתרמי עבדינן איבעי ליה לשיורי פורתא שיורי בנין בהמ"ק לא
משיירינן איבעי ליה לשיורי 6 באמה 6 בליא עורב אמה בלייא עורב צורך
בנין הבית הוא אלא מדמייתר קרא מכדי כתיב ארבעה עשר יום שבעת
ימים ושבעת ימים למה לי שמע מינה הני לחוד והני לחוד א"ר פרנך א"ר
יוחנן אותה שנה לא עשו ישראל את יום הכפורים והיו דואגים ואומרים
שמא נתחייבו שונאיהן של ישראל כלייה יצתה בת קול ואמרה להם
כולכם מזומנין לחיי העולם הבא מאי דרוש אמרו קל וחומר ומה משכן
שאין קדושתו קדושת עולם וקרבן יחיד דוחה שבת דאיסור סקילה מקדש
דקדושתו קדושת עולם וקרבן צבור ויום הכפורים דענוש כרת לא כ"ש
אלא אמאי היו דואגים התם צורך גבוה הכא צורך הדיוט הכא נמי מיעבד
ליעבדו מיכל לא ילכו ולא לישתו אין שמחה בלא אכילה ושתיה ומשכן
דדחי שבת מנלן אילימא מדכתיב 2 ביום הראשון 3 ביום השביעי דלמא
שביעי לקרבנות אמר רב נחמן בר יצחק אמר קרא 4 ביום עשתי עשר
יום מה יום כולו רצוף אף עשתי עשר כולן רצופין ודלמא ימים הראויין
כתיב קרא אחרניא 5 ביום שנים עשר יום מה יום כולו רצוף אף שנים
עשר יום כולן רצופין ודלמא הכא נמי ימים הראויין אם כן תרי קראי למה
לי ומקדש דרוחה יום הכפורים מנלן אילימא מדכתיב ארבעה עשר יום
ודלמא ימים הראויין גמר יום יום מהתם יצתה בת קול ואמרה להם כולכם
מזומנין לחיי העולם הבא ומנלן דאחיל להו דתני תחליפא 6 ביום השמיני
שלח את העם ויברכו את המלך וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על כל
השובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו לאהליהם שהלכו ומצאו
נשים בטהרה שמחים שנהנו מזיו השכינה וטובי לב שכל אחד ואחד
נתעברה אשתו בבן זכר על כל הטובה שיצתה בת קול ואמרה להם
כולכם מזומנין לחיי העולם הבא לדוד עבדו ולישראל עמו בשלמא
לישראל עמו דאחיל להו עון יום הכפורים אלא לדוד עבדו מאי היא אמר
רב יהודה אמר רב 9 בשעה שביקש שלמה להכניס ארון למקדש דבקו
שערים זה לזה אמר שלמה עשרים ארבע רננות ולא נענה פתח ואמר 7 שאו
שערים ראשיכם וגו' ולא נענה כיון שאמר 8 ה' אלהים אל תשב פני
משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך מיד נענה באותה שעה נהפכו פני שונאי
דוד כשולי קדירה וידעו הכל שמחל לו הקב"ה על אותו עון ר' יונתן בן
עסמי 9 ורבי יהודה בן גרים תנו פרשת נדרים בי ר' שמעון בן יוחאי איפטר
מיניה באורתא לצפרא הדור וקא מפטרי מיניה אמר להו ולאן איפטרתו
מיני באורתא אמרו ליה למדתנו רבינו 2 תלמיד שנפטר מרבו ולן באותה העיר
צריך ליפטר ממנו פעם אחרת שנאמר ביום השמיני שלח את העם ויברכו
את המלך וכתיב 9 וביום עשרים ושלושה לחדש השביעי שלח את העם אלא
מכאן לתלמיד הנפטר מרבו ולן באותה העיר צריך ליפטר ממנו פעם אחרת
א"ל לבריה בני אדם הללו אנשים של צורה הם זיל גביהון דליברכוך אול
אשכחינהו דקא רמו קראי אהרדי כתיב 10 פלס מעגל רגלך וכל דרכיך יכונן
וכתיב 11 אורח חיים פן תפלט לא קשיא כאן במצוה שאפשר לעשותה ע"י אחריס

מותרין בבור הרגל. קשיא
לכולהו. ופרקינן מאן
דאמר משום שמחה יעיקר
שמחתו חד יומא הוא,
והוא יום הכנסת הכלה
בערב יום טוב. וכן נמי
שאר משום טירחא,
ל"כ אבא דאמר עלת
אלתא נפקת מרותחא. מאן
דאמר משום פריה ורביה,
לחד יומא לא משהו
לחד. ונמנ לן דאין
מערבין שמחה בשמחה,
דכתיב ויעש שלמה את
החג וכל ישראל עמו קהל
גדול מלבוא חמת עד נהל
מצריע לפני ה' אלהיו
שבעת ימים ושבעת ימים
ארבעה עשר יום.
ואסיקנא, מדמייתר קרא,
מכדי כתיב ארבעה עשר
יום, שבעת ימים ושבעת
ימים למה לי, אלא ש"מ
שמחת חינוך לבד ושמחת
החג לבד. אמר ר' פרנך
אמר ר' יונתן אותה שנה
לא עמו ביום הכפורים,
דכתיב שמחה ואין שמחה
בלא אכילה. מאי דרוש,
שאין קדושתו קדושת
עולם דהא יש אחרייו
קדושה, וקרבן הנשיאים
קרבן יחיד הוא ולא קרבן
צבור. ודחי שבת שהוא
איסור סקילה והקריבו
בישת. דכתיב ביום
עשתי עשר יום, 1) וביום
וביום דכתב קרבן למה לי,
אלא ללמד מה יום כולו
רצוף אף שנים עשר כולן
רצופין הקריבו בהן
והשבת בכללן. מקדש

שקדושתו קדושת עולם דאין אחרייו יחיד, וקרבן צבור, ויום הכפורים דאיסור כרת הוא, לא כל שכן דנדיחי ליה. והיו דואגין שמא נתחייבו כלייה. דאמר, התם במשכן לא דחו שבת אלא בהקרבנות קרבנות דצורך גבוה
נינהו אבל יום הכפורים דאיסור באכילה ושתיה שהוא צורך הדיוט. יצאת כל קול ואמרה להם כולכם מזומנים לחיי העולם הבא שלא נתכוונתם אלא למצוה. ומניין שמחל להם, שנא' ביום השמיני שלח את העם ויברכו
את המלך וילכו לאהליהם. שהלכו ומצאו נשיות טהורות. שמחים, שנהנו מזיו שכינה. וטובי לב, שכל אחד ואחד נתעברה אשתו זכר. על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו, שהודיע לכל שמחל לו עון בת שבע
ומית אחריה, שלא נענה שלמה בנב צעת שדבקו שערס זה בזה ולא פתחו שיכנסו הארון, אלא כששמר ה' אלהים אל תשוב בין משיחך וזכרה לחסדי דוד עבדך, מיד נודע לכל שמחל וקי' לדוד עבדו אותו עון. ולישראל
עמו, שיצאת בת קול ואמרה כולכם מזומנים לחיי העולם הבא. ר' יונתן בן עבדיא ר' יהודה בן גרים תנו נדרים בי ר' שמעון בן יוחאי, איפטר מיניה באורתא. בצפרא נמי אתו וקא מפטרי, אמר להו ולאן אמר איפטרתו,
(2) אמרו לו לימתנו רבינו תלמיד הנפטר מרבו ולן וכו'. שדי לגבייהו בריה וליכריה, אול אשכחינהו דמפרשי פלס מעגל רגלך במצוה (שאי אפשר) [שאפשר] לעשותה על ידי אחריס.

6) דכתיב ר' אבה מלל כיוצא בן כלסו' 1) א"ר בל לא מלל נפקת ערותא.